

≡ Eesti
≡ Kontsert

Hans Christian Aavik viul

Karolina Aavik klaver

Kronbergi akadeemia ja eesti keelpillisolistid

admirals

Eesti Kontserdi
peatoetaja

Ole oma
finantsmaailma
dirigent!

admiralmarkets.com

K 1. NOVEMBER 2023 19.00 Vanemuise kontserdimaja
N 2. NOVEMBER 2023 19.00 Estonia kontserdisaal

Hans Christian Aavik

viiul

Karolina Aavik klaver

Kronbergi akadeemia ja eesti keelpillisolistid:

Dmõtro Udovitšenko viiul, Ukraina

Hana Chang viiul, USA

Triinu Piirsalu viiul

Sào Soulez Larivière viiul, Prantsusmaa / Holland

Liisa Randalu viiul

Anouchka Hack tšello, Saksamaa

Marcel Johannes Kits tšello

Kontsert on järelkuulatav Klassikaraadio kodulehel.

Eesti Kontsert: produtsendid Gerde Kadi Kuusk ja Maarit Kangron

Kristjan Randalu (*1978)

„CATCH 23“ viiulile ja klaverile (2023, esiettekanne)	10–15'
I „Spectrum“ („Spektrum“)	
II „Inertia“ („Inerts“)	
III „Despite“ („Siiski“)	
IV „Conciliation“ („Lepitus“)	

George Enescu (1881–1955)

Viiulisonaat nr 3 a-moll <i>op. 25</i> („Dans le caractère populaire roumain“, 1926)	25'
I <i>Moderato malinconico</i>	
II <i>Andante sostenuto e misterioso</i>	
III <i>Allegro con brio, ma non troppo mosso</i>	

V A H E A E G

George Enescu

Keelpillioktett C-duur <i>op. 7</i> (1900)	40'
I <i>Très modéré</i>	
II <i>Très fougueux</i>	
III <i>Lentement</i>	
IV <i>Mouvement de valse bien rythmée</i>	

Kristjan Randalu kuulub oma põlvkonna silmapaistvaimate pianistide hulka nii improvisatsioonilise džässi kui ka klassikalise muusika vallas. Ta on üles astunud maailma suurimatel džässifestivalidel ja kuulsaimate kontserdisaalide lavadel, esitades oma ainulaadset loomingut nii sooloartistina kui ka kaasmuusikuna.

Alustanud klaveriõpingutega 1985. aastal Tallinna Muusikakeskkoolis Tiina Kuriku klassis, asus Randalu 1988. aastal koos vanematega elama Saksamaale, kus jätkas stuudiumi Karlsruhe ja Stuttgardi muusikakõrgkoolides Sontraud Speideli ja Paul Schwarz juures ning Kölnis John Taylori käe all. Järgnesid õpingud Londoni Kuninglikus Muusikaakadeemias Django Batesi juhendamisel ning stipendiumid Henry Mancini Instituuti Los Angeleses ja Manhattani Muusikakooli New Yorgis, mille ta lõpetas 2006. aastal magistrikraadiga. Heliloojana on Randalu täiendanud end Tõnu Kõrvitsa, Jaan Räätsa, Daniel Schnyderi ja Erkki-Sven Tüüri juures. Teda on pärjatud arvukate preemiatega, nende seas aasta džässhelilooja auhind (2018), mille omistasid talle Jazzkaar ja Eesti Jazzliit, Eesti Vabariigi kultuuripreemia (2020) ning Eesti Muusikaauhind (2023) aasta džässalbumi kategoorias, mille ta pälvis oma autorialbumiga „Sisu“.

Randalu helilooming hõlmab orkestri- ja ansambliteoseid, klaveripalu ning vokaal- ja koorimuusikat. Oma uudisteose **„CATCH 23“ viiulile ja klaverile** (2023) kohta on autor kirjutanud järgmist:

„Sul on seda tõesti vaja, aga selle saamiseks pead sa tõestama, et sa seda ei vaja. Kui sa seda aga tõepoolest ei vajaks, siis ei üritaks sa seda ka saada. Piisavalt usutava vajaduse puudumisel on ilmajäämine kindel, vajadus omakorda välistab samuti saamise. Nokk kinni, saba lahti. Joseph Helleri romaanist on ingliskeelsesesse kõnepruuki jäänud väljend *Catch-22*. Mis on aga *catch of the day* ehk tänase päeva saak? Kas *Catch (20)23?*“

George Enescu, keda on nimetatud Rumeenia Mozartiks, saavutas rahvusvahelise tuntuse nii helilooja, viiuldaja, pianisti, dirigendi kui ka pedagoogina, näidates ühtviisi geniaalsust üles kõigil nimetatud aladel. Kuigi Enescu tegutses põhiliselt Pariisis, andis ta silmapaistva panuse oma kodumaa muusika edendamisse. Paljud tema teosed kannavad mõjutusi rumeenia rahvamuusikast; tema tuntuimad kompositsioonid on „Rumeenia rapsodiad“, ooper „Oidipus“ ja orkestrisüüdid. Ta on

kirjutanud ka viis sümfooniat (neist kaks viimast on lõpetamata) ja arvukalt kammerteoseid. Enescu lai stiilipalett ulatub brahmsilikust romantismist kuni autori isikupärase tõlgenduseeni neoklassitsismist.

„Rumeenia rapsodite“ kõrval on Enescu enim esitatud teoseks kujunenud **sonaat viiulile ja klaverile nr 3 a-moll op. 25** (1926). See kannab alapealkirja „Rumeenia rahvalikus karakteris“, mille puhul on helilooja pidanud vajalikuks täpsustada, et ei kasuta meelega sõna „stiil“, kuna see viitab millelegi kunstlikule, vaid terminit „karakter“, mis seostub pigem millegi loomupärasega. Ilma ühtki rumeenia rahvaviisi otseselt tsiteerimata on Enescu kandnud sonaati rahvamuusikale omase rapsodilise ja improvisatsioonilise atmosfääri, kusjuures improvisatsioonilisus on vaid näiline – autor on ülima täpsusega märkinud partituuri veerandtoonid, *portamento*'d, keerukad ornamendid ja rütmimustrid. Enescu kuulsaimad viiuliõpilasi Yehudi Menuhin on tema mängujuhiste kohta öelnud, et kui neist kinni pidada, kõlab sonaat paratamatult nagu tõelise mustlasviiuldaja esituses.

Sonaat on pühendatud rumeenia viiuldaja Franz Kneiseli (1865–1926) mälestusele.

Keelpillioktetid on kammermuusika repertuaaris pigem erandlikud

kompositsioonid, millest tuntuim on ilmselt Felix Mendelssohni oktett Es-duur op. 20 (1825) – hämmastav meistriteos vaid 16-aastase autori sulest. Ka Enescu **keelpillioktett C-duur op. 7** (1900) kuulub autori noorpõlveloomingusse, olles kirjutatud 19-aastaselt pärast Pariisi konservatooriumi lõpetamist. Helilooja töötas selle kallal poolteist aastat, mille tulemusena sündis ambitsioonikas ja sümfooniliste proportsioonidega suurteos – ülesehituselt kujutab see neljast osast koosnevat sidusat tervikut, mis vastab üldjoontes sonaat-*allegro* vormile: esimene osa toimib ekspositsioonina ja finaali reipriisina, samas kui töötlus toimub kahes sisemises osas. Kaheksat keelpilli käsitleb Enescu orgaanilise ansamblina, mitte kahe antifoönilise kvartetina. Kõrvutades teost 75 aastat varem loodud Mendelssohni oktetiga, tuleb ilmekalt esile, kui suured muutused on selle aja jooksul muusikamaailmas toimunud. Kuigi Enescu on märkinud teose helistikuks C-duuri, kasutab ta sedavõrd rikkalikku kromaatilist keelt, et tonaalne kese on vaevu tajutav. Esiletõstmist väärivad ka suured dünaamilised kontrastid (*ppp–fff*) ja sage polüfooniavõtete rakendamine. Enescu kontrapunktiprofessor Pariisi konservatooriumis oli André Gédalge, kes aitas kaasa okteti kirjastamisele 1905. aastal, pälvides seetõttu tänulikult autorilt teose pühenduse.

Esimene katse teost ettekandele tuua kukkus läbi. Pärast viit proovi andis dirigent Édouard Colonne alla, tundes, et selle esitamine on liiga riskantne. Alles üheksa aastat hiljem jõudis oktett publiku ette, kõlades 1909. aasta detsembris Pariisis, kus astusid üles Geloso ja Chailly kvartetid autori juhatusel.

Evelin Kõrvits

2023/2024

Tutvu
Eesti Kontserdi
hooajaga siin!

Hans Christian Aavik
Foto: Kaupo Kikkas

Hans Christian Aavik on üks väljapaistvamaid eesti viuldajaid, kes oma mitmekülgse stiilipaleti ning selgelt eristatava kõlaga on silma paistnud nii Eestis kui ka mitmel pool Euroopas.

2022. aastal pälvis ta I preemia Carl Nielsen'i nim rahvusvahelisel konkursil, kus lisaks kahele eripreemiale (parim kohustuslik pala – Jesper Koch Maze, Odense Sümfooniaorkestri eripreemia) sõlmisid temaga lepingu Nordic Artist Management ja plaadifirma Orchid Classics ning järgnevatel hooaegadel on ta sage külaline parimate Skandinaavia orkestrite ees. 2022. aastal omistati talle ka Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia, Saksamaa ühe tippfestivali, Usedomi muusikafestivali prestiižikas muusikapreemia ja Eesti Interpreetide Liidu aasta interpreedi tiitel.

Aastal 2021 andis Hans Christian Aavik välja oma debüütplaadi „AETERNUS“ koos pianist Karolina Aavikuga ning 2023. aasta märtsis ilmus nende *live*-kontserdisalvestus maailma suurima plaadifirma Deutsche Grammophoni uues sarjas „Rising Stars“ platvormil STAGE +.

Hans Christian alustas viulimänguga 5-aastaselt Tabasalu Muusikakoolis (õp Piret Kreek) ning jätkas õpinguid Tallinna Muusikakeskkoolis õpetaja Kaido Välja juhendamisel.

Aastast 2017 õppis ta Saksamaal Frankfurdis (Hochschule für Musik und Darstellende Kunst Frankfurt am Main) professor Erik Schumanni viiuliklassis ning kammermuusikat professor Angelika Merkle juures. Aastast 2021 õppis ta täiendavalt Viinis (Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt Wien) maestro Julian Rachlini ning prof Evgeny Sinaiski juures. Alates 2022. aastast õpib Aavik mainekas Kronbergi Akadeemias, kus tema õpinguid toetavad dr Christa ja Christian Ratjen. Ta on täiendanud end ka paljudes meistriclassides, juhendajateks Christoph Eschenbach, Kirill Gerstein, Gerhard Schulz, Steven Isserlis, Sophia Rahman, Augustin Hadelich, prof Kolja Blacher, Antoine Tamestit, Aleksei Semenenko, Kerson Leong, prof Stephan Picard, Mi-Kyung Lee, prof Jonathan Aner, prof Heime Müller, Florian Donderer, Avri Levitan, prof Mihhail Gotsdiner, prof Robert Rozek, Junio Kimanen, Evan Rothstein, prof Jan Repko jpt.

Aavik on soleerinud ERSO, Stuttgardi Kammerorkestri, Kopenhaageni Filharmoonikute, Odense ja Jyväskylä sümfooniaorkestri, Ilmenau Tehnikaülikooli sümfooniaorkestri, Tallinna Kammerorkestri, Tallinna Muusikakeskkooli ja Tartu Ülikooli sümfooniaorkestrite, Harjumaa Sümfooniaorkestri, Pärnu Linnaorkestri ja Läänesaarte Kammerorkestri ees ning teinud

Karolina Aavik
Foto: Kaupo Kikkas

koostööd dirigentidega nagu Ville Matvejeff, Nikolaj Szeps-Znaider, Olari Elts, Daniela Musca, Vassilis Christopoulos, Arvo Volmer, Kaspar Mänd, Edoardo Narbona, Andres Kaljuste, Mikk Murdvee, Henri Christofer Aavik, Jüri Alperden, Lauri Sirp ja Martin Sildos.

Alates 2019. aastast toetab Aavikut ühing Yehudi Menuhin Live Music Now Frankfurt am Main, 2021. aastast Deutschlandstipendium ja 2022. aastast on ta Villa Musica Rheinland-Pfalzi stipendiaat.

Hans Christian Aavik mängib Eesti Pillifondi ning perekond Sapozhnikin lahkel loal Giovanni Paolo Maggini viiulil (valmistatud ca. 1610 Brescias, Itaalias) ning Victor Fétique'i poognal (valmistatud ca. 1930 Prantsusmaal).

Karolina Aavik on tunnustatud eesti pianist, kes sel aastal osales Deutsche Grammophoni uues sarjas „Rising Stars“ STAGE+. Ta on pühendunud peamiselt kammermuusikale ning esineb regulaarselt nii kodumaal kui ka Euroopas.

Karolina Aaviku debüütalbum „AETERNUS“ keskendus Bachi, Schuberti ja Pärdi teostele. Koos viiuldaja Hans Christian Aavikuga salvestatud plaati esitleti 2021. aastal Arvo Pärdi Keskuses. Deutsche Grammophoni sarja „Rising Stars“ jaoks salvestas duo George Enescu viiulisonaadi nr 3, ameerika helilooja Morten Lauridseni ja eesti klassiku Eduard Oja teoseid.

Eesti muusika on regulaarselt Karolina kontserdikavades, näiteks esitasid nad duoga Usedomi festivalil kodumaist loomingut. 2023. ja 2024. aastal kannavad nad Eesti Kultuurkapitali residentuurprogrammi ajal ette nende jaoks kirjutatud mitu uut teost, sealhulgas Kristjan Randalu, Rein Rannapi ja Tõnu Kõrvitsa sulest.

Praegu lõpetab Karolina Aavik oma õpinguid Frankfurdi Muusika- ja Esituskunsti Kõrgkoolis prof Angelika Merkle juures ning on saanud Viinis täiendavat väärtuslikku juhendamist professorite Christoph Eggneri ja Evgeni Sinaiski käe all. Samuti on teda tugevalt mõjutanud Sten Lassmann, Sophia Rahman, Erik Schumann, Steven Isserlis, Denes Varjon ja paljud teised.

Karolina Aavik on osalenud Pärnu Muusikafestivalil, Usedomi Muusikafestivalil, Tallinna Kammermuusika Festivalil jpt ning võitnud auhindu mitmetel konkurssidel nii solisti kui ka kammermuusikuna, sh Polytechnische Gesellschaft Frankfurt am Maini kammermuusikakonkursil (2021), Ilmari Hannikaineni rahvusvahelisel kammermuusikakonkursil Soomes (2020) ja Stasys Vainiünase rahvusvahelisel kammeransamblite konkursil Leedus (2018).

Alates 2019. aastast toetab Karolina Aavikut Yehudi Menuhin Live Music Now Frankfurt am Main.

Ukraina viiuldaja **Dmõtro Udovitšenko** sündis 1999. aastal Harkivis ja alustas pilliõpinguid sealse muusikaakadeemia juures asuvas andekatele lastele mõeldud erimuusikakoolis Ludmila Varenina käe all. Juba kooliaastatel pälvis Dmõtro mitmeid auhindu rahvusvahelistel konkurssidel ja teda kutsuti esinema rahvusvahelistele festivalidele. 14-aastaselt võeti Dmõtro Udovitšenko vastu prof Boriss Garlitski klassi Folkwangi Kunstiülikoolis Essenis.

Tema edu konkurssidel jätkus võitudega rahvusvahelisel Jascha Heifetzi viiulikongkursil Vilniuses, Odessa rahvusvahelisel viiulikongkursil ja Andrea Postacchini nimelisel rahvusvahelisel viiulikongkursil Fermos, kus talle omistati 2018. aastal *grand prix*. Sama aasta oktoobris võitis Dmõtro Udovitšenko II preemia, publiku- ja internetihääletuse auhinna Joseph Joachimi nimelisel rahvusvahelisel viiulikongkursil Hannoveris. Viimati pälvis ta kolmanda preemia XII rahvusvahelisel Jean Sibeliusi viiulikongkursil, esimese preemia III Singapuri rahvusvahelisel viiulikongkursil ja esimese preemia Montreali rahvusvahelisel viiulikongkursil.

Dmõtro Udovitšenko on osalenud Ana Chumachenko, Christian Tetzlaffi, Dmitri Sitkovetski, Stephan Picardi ja Leonidas Kavakose meistrklassides. Teda toetavad Ukraina Vere Music Fund, Villa

Dmõtro Udovitšenko
Foto: erakogu

Musica Rheinland Pfalz ja Deutsche Stiftung Musikleben. 2022. aasta oktoobris võeti ta vastu Kronbergi Akadeemia kutseõpingute programmi Christian Tetzlaffi klassi. Teatavasti on Kronbergi Akadeemia, mille rajas Mstislav Rostropovič, maailma üks prestiižsemaid keelpillikõrgkooli, kus on õppinud mingil ajal praktiliselt kõik maailmaklassi keelpillisolistid.

Dmõtro Udovitšenko mängib Giovanni Battista Guadagnini 1769. aastal valmistatud viiulil Ex Kingman, mille on tema kasutusse andnud Saksa fond Deutsche Stiftung Musikleben.

Hana Chang
Foto: Kaupo Kikkas

Hana Chang astus solistina esmakordselt üles 7-aastaselt Uus-Inglismaa konservatooriumi barokk-kammerorkestri ees ning on hiljuti esinenud orkestritega nagu Praha Raadio sümfooniaorkester, Tšehhi Virtuosisid, Praha Rahvusteatri orkester, Hunani ja Utah' sümfooniaorkestrid ning Stuttgardi, Baden-Badeni ja Poznańi filharmooniaorkestrid. Ta on mänginud Rockporti kammermuusikafestivalil, St. Wenceslase rahvusvahelisel muusikafestivalil, Smetana Litomyšli festivalil, Deer Valley muusikafestivalil, Mladá Praha festivalil, Vevey kevadklassika festivalil, Sioni festivalil ja rahvusvahelisel kammermuusikafestivalil Utrechti.

Hana Chang on rahvusvaheliste viiulikursside laureaat (Yehudi Menuhini, Stuttgardi, Stradivariuse, Louis Spohri ja Praha kevade konkurssid ja Hradeci Beethoveni-konkurss); viimati oli ta noorim finalist ja pälvis tunnustuse 16. rahvusvahelisel Henryk Wieniawski viiulikurssil.

Innuka kammermuusikuna on ta esinenud koos Janine Janseni, Daniel Müller-Schotti, Amihai Groszi, Clara-Jumi Kangi, David Fray, Till Fellneri ja Francesco Piemontesiga ning võitnud 2018. aastal oma kvartetiga Fischhoffi kammermuusikakurssil hõbemedali.

Hana Chang õpib praegu Christian Tetzlaffi juures Kronbergi Akadeemias, kus tema õpinguid rahastab Nikolas Gruber. Teda juhendavad jätkuvalt Janine Jansen ja Ida Kavafian, kelle juures ta varem õppis. Chang mängib Nicolò Amati viiulil (1647), mille on talle lahkelt laenuks andnud Singapuri Rini kollektsioon.

Triinu Piirsalu on oma generatsiooni üks silmapaistvamaid eesti viiuldajaid, kes on pälvinud rohkelt tunnustust nii kodu- kui ka välismaal. Ta on emotsionaalse ja sugestiivse esitluslaadiga solist ning kirglik kammermuusik. Sügisel 2023 alustas Triinu magistriõpinguid Müncheni Muusika- ja Teatri-kõrgkoolis prof Mi-Kyung Lee

viiuliklassis ning omandab solistidiplomit Taani Kuninglikus Muusikaakadeemias prof Peter Herresthali juhendamisel.

Triinu on osalenud mitmel rahvuslikul ja rahvusvahelisel konkurssil. Viimati valiti ta 2023. aasta aprillis koos nelja noore väljapaistva norra muusikuga Bergeni Filharmoonikute poolt soleerima orkestri traditsioonilisel kontserdil „De Unges Konsert“, millega kaasnes Griegi fondi preemia ning soleerimine orkestri ees (Bartóki 2. viiulikontsert). Selle aasta jaanuaris saavutas Triinu I preemia Anja Ignatiuse viiulikurssil Helsingis; novembris 2020 pälvis ta III preemia ja Tallinna Kammerorkestri eripreemia Eesti keelpillimängijate konkurssil; sügisel 2020 saavutas ta telekonkurssil Klassikatähed II koha ja oli publikulemmik. Olari Elts: „Väga musikaalne, eriliselt sooja tooniga viiulikunstnik, tema mängust on kuulda, et ta naudib seda, mida ta teeb. Tehniliselt väga võimekas mängija, kelles on tunda suurt perspektiivi.“

Triinu alustas viiuliõpinguid Tallinna Muusikakoolis Katrin Talmari juures ja jätkas Tallinna Muusikakeskkoolis Tiiu Peäske juhendamisel. 2019. aastal alustas ta bakalaureuseõpinguid Sibelius Akadeemias prof Réka Szilvay viiuliklassis. Õpinguaastatel Helsingis hakkas Triinu üha rohkem huvi tundma erinevate maade

Triinu Piirsalu
Foto: Tiit Blaas

rahvamuusika vastu ning oma vahetusaastal Norras (2022/2023) asus ta mängima ka Hardangeri viiulil.

Avikute duoga seob teda loominguline koostöö ja sõprus – kolmel viimasel suvel on kirglikult esitatud kammermuusikat kahele viiulile ja klaverile. Triinu mängib erinevates kammerkoosseisudes ja Eesti Festivaliorkestris.

Triinu Piirsalu mängib Michele Deconet' viiulil aastast 1760.

Sào Soulez Larivière
Foto: Clara Evens

Prantsuse-hollandi violamängija **Sào Soulez Larivière** on tegemas kiiret ja edukat karjääri mitmekülgse muusikuna. Võludes publikut oma mängu ja originaalsete kavadega, püüab ta avardada klassikalise muusika kättesaadavust ja mõtestamist meie kaasaegses maailmas.

Tema rahvusvahelist karjääri on tagant tõuganud mitmed hiljutised konkursivõidud, nagu esikoht Praha kevade rahvusvahelisel konkursil ning peaauphinnad Tōkyō, Oskar Nedbali, Max Rostali, Cecil Aronowitzi ja Johannes Brahmsi konkurssidel.

Sào muusikalise kasvatuses keskmes on olnud alati kammermuusika. Ta on oma muusikaarmastust

jaganud viiuldajast õe Cosima Soulez Larivière'iga, kellega ta sageli esineb. Sào kuulub ka koosseisu Frielinghaus Ensemble, mis andis hiljuti välja tunnustatud albumi Dvořáki ja Tšaikovski keelpillisekstettidega.

1998. aastal Pariisis sündinud Sào mängis lapsena viiulit ja sai noores eas stipendiumi, et õppida Inglismaal Yehudi Menuhini koolis Nataša Bojarski juures. Seal avastas ta kammer- ja orkestrimuusikat mängides viola ning kooliaastate lõpupoole otsustas täielikult sellele pühenduda.

Koostöö tunnustatud heliloojatega on pakkunud talle erakordse võimaluse süveneda muusika loomingulisse külge ning ta on võtnud südameasjaks laiendada violarepertuaari, tehes ka ise sellele pillile seadeid. Tema muusikalist arengut on sügavalt rikastanud ka koostöö hinnatud artistidega, nagu Jean Sulem, Nobuko Imai, Antoine Tamestit, Boriss Garlitski ja Steven Isserlis.

Sào Soulez Larivière omandas bakalaureusekraadi Berliini Hanns Eisleri nim Muusikakõrgkoolis Tabea Zimmermanni juures ja magistrikraadi Kronbergi Akadeemias, kus ta läbib praegu kutseõpingute programmi. Õpetamisest on saanud Sào suur kirg ja tema suureks rõõmuks nimetati ta 2023. aasta sügisest Salzburgi Mozarteumi violaprofessoriks.

2019. aastal pälvis violamängija Oscari ja Vera Ritteri fondi auhinna (Ritter Preis) ning aasta hiljem omistati talle Fanny Mendelssohni toetuspreemia, mis võimaldas tal 2021. aastal välja anda oma debüütalbumi „Impression“. Sel aastal pälvis Larivière rahvusvahelisel klassikalise muusika auhindade (ICMA) jagamisel aasta noore artisti preemia. Lisaks on ta nomineeritud ECHO tšousvaks täheks, mistõttu näeb teda hooajal 2024/25 esinemas mitmetes Euroopa silmapaistvates kontserdisaalides.

Sào Soulez Larivière on Yehudi Menuhini Live Music Now e.V. Berlin stipendiaat ning teda on heldelt toetanud Saksamaa akadeemiliste stipendiumide sihtasutus (Studienstiftung des Deutschen Volkes) ja Rheinland-Pfalzi Villa Musica fond.

Sào mängib pillil, mille on valmistanud 2013. aastal Frédéric Chaudière.

Liisa Randalu on Eestis sündinud ja Saksamaal Karlsruhe üles kasvanud violamängija. Ta alustas kõrgkooliõpingud esialgu viiuli erialal Stuttgardis ning jätkas siis viola erialal Frankfurdi Kõrgemas Muusikakoolis (Hochschule für Musik und Darstellende Kunst Frankfurt am Main) prof Roland Glassli õpilasena. Järgnesid magistriõpingud Berliini Hanns

Liisa Randalu
Foto: Kaupo Kikkas

Eisleri nimelises Muusikakõrgkoolis prof Friedemann Weigle käe all. Kammermuusika alal on Randalu täiendanud end Kölnis (Hochschule für Musik Köln) prof Harald Schonewegi juures ja Madridis (Escuela Superior de Música Reina Sofía) prof Günter Pichleri juhendamisel.

Liisa Randalu võitnud mitmeid rahvusvahelisi konkursse nii solisti kui ka kammermuusikuna. Ta on üles astunud koos ERSO, Tallinna Kammerorkestri, Berni ja Bambergi sümfooniaorkestrite, noorteorkestriga Deutsche Streicherphilharmonie ja kammerorkestriga Camerata Salzburg.

Anouchka Hack
Foto: Clara Evens

Aastatel 2012–2022 mängis Liisa Randalu violat mainekas saksa ansambelis Schumann Quartett, mida on pärjatud esikohaga Grazi Schuberti-konkursil (2012), *grand prix*'ga rahvusvahelisel konkurss-festivalil "Quatuors à Bordeaux" Prantsusmaal (2013) ja Jürgen Ponto preemiaga (2014), millega kaasnesid esinemisvõimalused Saksa muusikafestivalidel. Schumanni Kvarteti koosseisus on Randalu üles astunud maailmakuulsatel kontserdilavadel, nagu Amsterdami Concertgebouw, Londoni Wigmore Hall, Viini Konzerthaus ja Musikverein ning mainekatel muusikafestivalidel nii Euroopas kui ka väljaspool. Schumanni Kvartett on olnud muuhulgas resideeriv ansambel Robert Schumanni saalis

Düsseldorfis ja New Yorgi Lincoln Keskuses ning on nomineeritud briti muusikajakirja BBC Music Magazine 2016. aasta auhinnale aasta uustulnuka kategoorias. Liisa Randalu on Schumanni Kvartetiga salvestanud neli CD-plaati, millest album „Landscapes“ pälvis saksa plaadikriitike preemia (2017) ning album „Intermezzo“ koostöös sopran Anna Lucia Richteriga Opus Klassiku auhinna (2019).

Randalu on violamängijana aktiivselt tegev ka Albrecht Mayeri Kvartetis. Lisaks interpreeditegevusele töötab ta õpetajana Frankfurdi ja Mainzi Kõrgemas Muusikakoolis. Aastast 2022 on ta Frankfurdi Raadioorkestri viola kontsertmeister.

Liisa Randalu mängib Napoli meistri Giovanni Pistucci 1880. aastatel valmistatud violal.

Saksa tšellist **Anouchka Hack** pälvis Firmenichi preemia 2021. aasta Verbier' festivalil, Leyda Ungereri auhinna (2022) ja eriauhinna Saksa muusikakonkursil (2023). Ta esineb nii sooloartistina kui ka duona koos oma pianistist õe Katharina Hackiga.

Lähiajal ootavad teda ees sooloetteasted Göttingeni ja Istanbuli sümfooniaorkestrite ning Bangkoki Kuningliku Sümfooniaorkestri ees, samuti kontserdid koos õega Hamburgi Laeishalles ja Mecklenburg-Vorpommerni festivalil.

Kammermuusikuna esineb Anouchka Hack Berliini Pierre Boulez' saalis, Rheingau muusikafestivalil ning Belgias, Itaalias, Šveitsis ja Iirimaal. Hiljuti käis ta turneel Gautier Capuçon'ga, andes kontserte Viini Konzerthausis, Louis Vuittoni fondi kultuurikeskuses ja Genfi Victoria saalis.

Katharina Hackiga salvestatud duo debüütalbum „Sostakovič“ ilmus 2020. aastal, pälvides nominatsioonid Saksa plaadikriitike auhinnale ja Opus Klassikule. 2024. aastal ilmub duo teine album „Alle Menschen werden Schwestern“ plaadifirma alt Berlin Classics koostöös Saksa raadioga Deutschlandfunk.

Anouchka Hack on soleerinud orkestrite ees nagu Zagrebi Solistid, Dortmundi Filharmooniaorkester, Rotterdami Sinfonia ja Brandenburgi Sümfooniaorkester. Ta on andnud kontserte muuhulgas Bonni Beethoveni majas, Dortmundi kontserdimajas ja Schleswig-Holsteini muusikafestivalil.

Praegu on ta lõpetamas õpinguid Kronbergi Akadeemias prof Frans Helmersoni juures.

Anouchka Hack on festivali MeetMUSIC kunstiline juht. Ta mängib 1769. aastal Veneetsias valmistatud Bartolomeo Tassini tšellol, mille on lahkelt tema kasutusse andnud fond Deutsche Stiftung Musikleben.

Marcel Johannes Kits
Foto: Kaupo Kikkas

Marcel Johannes Kits on oma põlvkonna väljapaistvamaid eesti tšelliste, kes sai kodupublikule tuntuks ETV telekonkursi Klassikatähed esimese võitjana aastal 2013. Möödunud aasta kevadel pälvis ta III preemia kuninganna Elisabethi muusikakonkursil Belgias, millele järgnesid soolo esinemised Belgia Rahvusorkestri ees (dirigent Eivind Aadland) Belgia tähtsamates kontserdisaalides, Lõuna-Koreas koos Eesti Festivaliorkestriga Paavo Järvi juhatusel ning kontserdid Eestis ERSO (dirigent Antoni Wit), Klaaspärlimäng Sinfonietta (dirigent Neeme Järvi) ja Vanemuise sümfooniaorkestriga (dirigent Risto Joost). Sel aastal omistas Eesti Rahvusringhääling talle

aasta muusiku tiitli. Oktoobris 2023 debüteeris Kits USAs, andes kontserdi New Yorgi Carnegie Hallis.

Marcel Johannes Kits on soleerinud Brüsseli Filharmoonikute, Läti Riikliku Sümfooniaorkestri, Leedu Riikliku Sümfooniaorkestri, Jeruusalemma Sümfooniaorkestri, Valloonia Kuningliku Kammerorkestri, Müncheni Kammerorkestri, Württembergi Filharmooniaorkestri, George Enescu Filharmooniaorkestri, Orchestra Ensemble Kanazawa, Tallinna Kammerorkestri ja paljude teiste orkestrite ees ning teinud koostööd dirigentidega, nagu Stéphane Denève, Antoni Wit, Vassili Sinaiski, Olari Elts, Andres Mustonen, Risto Joost, Arvo Volmer jpt.

Kammermuusikuna seob teda tihe koostöö pianist Sten Heinojaga, lisaks kuulub ta klaveritrio Trio '95 koosseisu koos Robert Traksmanni ja Rasmus Andreas Raidega.

Marcel alustas tšelloõpinguid viieaastasena ning õppis Tallinna Muusikakeskkoolis Laine Leichter juures, gümnaasiumiklassides Mart Laasi käe all. 2014. aastal läks ta õppima Saksamaale Trossingeni Riiklikku Muusikakõrgkooli prof Francis Goutoni juurde ning jätkab 2018. aastast õpinguid Berliini Kunstide Ülikoolis prof Jens Peter Maintzi tšelloklassis.

Marcel Johannes Kits mängib Francesco Ruggeri 1674. aastal Cremonas valmistatud tšellol ja kasutab prantsuse meistri Victor Fétique'i umbes 1900. aastal valmistatud poognat. Nii pilli kui ka poogna on tema kasutusse andnud Saksa fond Deutsche Stiftung Musikleben.

Eesti Kontsert

Keelpilli- FOOKUS

N 09.11
kell 19.00
Estonia
kontserdisaal

Kirgastunud öö

Florian Donderer, Triin Ruubel viiulid • Xandi van Dijk, Andres Kaljuste vioolad • Johannes Välja, Theodor Sink tšellod

R 10.11
kell 19.00
Kadrioru loss

Viola da Gamba

Markus Kuikka tiiskantgamba, Soome • Anthony Marini tenorgamba, USA/Soome
Johanna Randvere tenorgamba • Villu Vihermäe bassgamba

R 10.11
kell 19.00
Jõhvi
kontserdimaja

Kolja Blacher ja Tallinna Kammerorkester

Kolja Blacher viiul, Saksamaa
Tallinna Kammerorkester

L 11.11
kell 19.00
Estonia
kontserdisaal

Kolja Blacher ja Tallinna Kammerorkester

Kolja Blacher viiul, Saksamaa
Tallinna Kammerorkester

L 11.11
kell 19.00
Pärnu
kontserdimaja

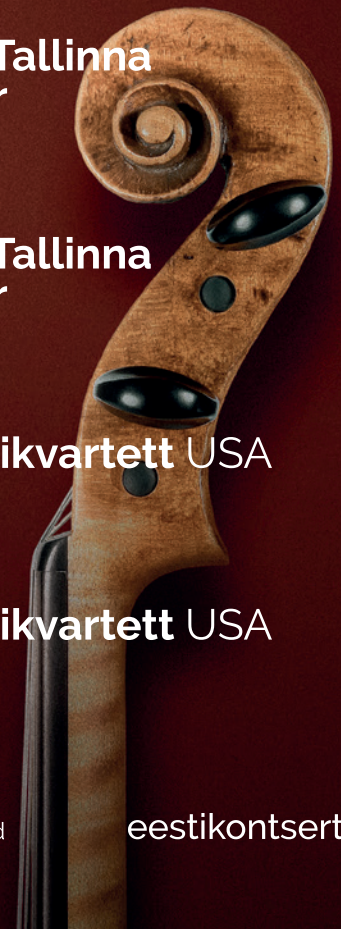
Calidore keelpillikvartett USA

Calidore keelpillikvartett:
Jeffrey Myers viiul • Ryan Meehan viiul
Jeremy Berry vioola • Estelle Choi tšello

P 12.11
kell 17.00
Estonia
kontserdisaal

Calidore keelpillikvartett USA

Calidore keelpillikvartett:
Jeffrey Myers viiul • Ryan Meehan viiul
Jeremy Berry vioola • Estelle Choi tšello

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO
— anno 1898 —

AUTOPARTNER

OLEREX

SORAINEN

eestikontsert.ee